

[Halvgaard.]

tydeligt eksempel herpå er netop den gældende styrelseslov, som med bred tilslutning af en række partier blev vedtaget i 1970 og senere ændret og revideret i 1973 og 1976.

Vi har gang på gang set lovens utilstrækkelighed, og hvordan den har givet anledning til problemer, eksempelvis forholdene på Roskilde universitetscenter, de seneste blokader og besættelser af vore universiteter, hvor folketingsmedlemmerne og vore universiteter, hvor folketingsmedlemmerne med undervisningsministeren som den ansvarlige har stået fuldstændig magtesløst.

Det uheldige i loven er en bestemmelse, der giver de studerende den magt, de har, og som dels har været medvirkende til at sænke det faglige niveau, efter hvad man har fået oplyst fra forskellige professorer ved de forskellige universiteter, dels har medført, at universiteterne mere og mere er blevet en politisk tumleplads uden sidestykke. Man kan roligt sige, at de nuværende forhold på vore højere uddannelses- og læreanstalter faktisk er skandaløse, så skandaløse, at det danske samfund har krav på, at der gennemføres en styrelseslov, der skaber arbejdsro, orden samt respekt for de milliardbeløb, samfundets skatteydere stiller til rådighed.

Allerede kort efter, at fremskridtspartiet blev repræsenteret her i folketingsmedlemmerne, pegede vi på nødvendigheden af at få bragt orden i hele uddannelsessektoren, lige fra folkeskolen til de højeste uddannelser, i overensstemmelse med samfundets behov og økonomiske formåen.

Hver gang fremskridtspartiet er kommet med konkrete forslag, har vi mødt modstand stort set fra samtlige tingets partier. På baggrund af akademikerarbejdslosheden, som vi for længst i vores parti har forudset, har vi foreslået 3 universiteter i stedet for 6. Vi har peget på det nødvendige i en begrænsning af universiteternes tilbudsfag. Endvidere har fremskridtspartiet indset nødvendigheden af en tilbunds gående revision af styrelsesloven, der kunne begrænse studenterindflydelsen og sætte en stopper for den politisering, der foregår på vore højere uddannelsesinstitutioner.

Vi har ønsket en styrkelse af det faglige niveau og et vidtgående samarbejde mellem erhvervslivet og vore højere læreanstalter med det formål at nedbryde den kløft, som eksisterer mellem på den ene side de højere læreanstalter og på den anden side det danske samfund og erhvervsliv.

Jeg kan henvise til fremskridtspartiets for-

slag af 14. november 1975 til lov om ændring af styrelsesloven, som desværre ikke blev vedtaget, men som ville have sparet os for de vanskeligheder og de problemer, som vi står over for i dag. Jeg kan i den forbindelse henvise til min ordførertale desangående.

Desværre må vi regne med, at folketingets flertal – det lader det jo til efter de indlæg, der har været i dag – stadig ikke vil indse nødvendigheden af en virkelig velgennemtænkt, tilbunds gående reformering på området, hvad vort oprindelige forslag tilsigtede.

Vi troede, at nærværende forslag, der tager sigte på en begrænset ændring for at udrydde nogle af de værste tidsler i den nuværende styrelseslov, ville kunne, for nogle punkters vedkommende, have fået tilslutning fra dette ting, i hvert fald fra nogle af partiernes side. Det er jo sådan, at lærerpersonalet, ja, helst seniorlærerne, må have dominans på beslutningsprocessen og studenterdeltagelse sagligt kun kan tilstedes ud fra det synspunkt, at det vil give studenterne større indsigt og udvikling i faget at være med i beslutningsprocessen.

For det andet går forslaget ud på, at der ikke kan være rimelighed i, at det teknisk-administrative personales tid og arbejdskraft udnyttes i de faglige beslutningsprocesser. At der selvfølgelig kan dannes almindelige samarbejdsudvalg på en universitetsarbejdsplads, som der kan på alle andre arbejdspladser, er da helt i orden og også styrelseslovgivningen ivedkommende.

For det tredje peger vi på i vores forslag, at rektor og prorektor først og fremmest er den betalende statsmagts administratorer og derfor må udnævnes som andre styrelseschefer i dette samfund. Hensynet til, at folketingsmedlemmerne kan udøve den afgørende kontrol, kræver, at ministeren skal være øverste administrative myndighed i alle henseender, fordi det er ministeren alene, folketingsmedlemmerne retligt og parlamentarisk kan kræve til ansvar.

Ud fra tilsvarende betragtninger kan det ikke være universitetets og læreanstaltens egne organer, der afgør bevillingsspørgsmål. De midler, samfundet stiller til rådighed for de højere uddannelsesinstitutioners undervisning og forskning, må fordeles og anvendes på en fornuftig måde til gavn for samfundet, og dette kræver, at også den økonomiske kompetence fastlægges på bevillingsmæssigt normal måde.

Vi kommer ikke uden om, at universiteterne er en vigtig bestanddel af det danske samfund